

การฆ่ากิเลส

พระอาจารย์สงบ มนฺตฺสฺนฺโต

ถาม-ตอบ ปัญหาธรรม วันที่ ๑๘ ตุลาคม ๒๕๕๒

ณ วัดป่าสันติพุทธาราม (วัดป่าเขาแดงใหญ่) ต.หนองแกว อ.โพธาราม จ.ราชบุรี

ปัญหาถามว่านะ นี่มีปัญหา ตอนเช้าเราเทศน์ไปแล้วนี่ เทศน์ให้กำลังใจกัน แต่นี่มันมีปัญหาธรรม

ถาม : ๑. ปฏิบัติเพื่อมรรคผลต้องฆ่ากิเลสใหม่

๒. ฆ่ากิเลสด้วยการรู้แล้วเบื่อ จึงละกิเลสใหม่

หลวงพ่ : ไม่ใช่

ถาม : ๓. รู้ทุกข์ ละสมุทัย เจ้งนิโรธ เจริญมรรค ฆ่ากิเลสตรงไหน

หลวงพ่ : นี่ไง ไอ้อย่างเขานี้ ไอ้อย่างที่ท่าๆ กันไปนี่ เวลาพูดนี้มันแบบว่า ประสาเรานะพูดกับใครก็ได้ แล้วใครจะฟังอย่างไรก็ได้ แต่ถ้าเป็นความจริงนะ ความจริงเห็นใหม่ เวลาหลวงตาหรือครูบาอาจารย์ท่านจะฟังของท่าน ว่าใครปฏิบัติจริงหรือไม่จริง แล้วจริงไม่จริงนี่ เวลานะหลวงปู่ฝัน

แหม..พูดอย่างนี้แล้วเราสะท้อนใจพอสมควรนะ หลวงปู่ฝันเห็นใหม่ “ผู้รู้สว่างไสว ผู้รู้ส่องไสว” หลวงตาท่านก็ฟังอยู่ ฟังอยู่เรื่อย ฟังอยู่เรื่อย นี่ในเทศน์หลวงตาท่านเทศน์เห็นใหม่ แล้ววันหนึ่ง ท่านไปเผาศพหลวงปู่กงมา ที่วัดคอยธรรมเจดีย์ แล้วกลับมาพักที่วัดป่าภูธรพิทักษ์

แล้วคืนนั้นท่านไปหาหลวงปู่ฝัน

“ผู้รู้สว่างไสว ผู้รู้ส่องไสว”

“โห นึกว่าไปถึงไหนแล้ว มาตายอยู่นี่หรือ”

ก็ใส่เลยไง พอใส่ก็ใส่เบรียงเข้ามา เบรียงเข้ามา บอกอ้อ..รู้แล้ว รู้แล้ว หลวงปู่ฝัน
บอกรู้แล้ว รู้แล้ว พอรู้แล้วนี่ก็ทำไป

นี่เราจะบอกว่าเห็นใหม่ “ผู้รู้สว่างไสว ผู้รู้ส่องไสว” เราฟังดูมันก็น่าชื่นใจนะ แสง
สว่างคืออวิชา ความสว่างไสว ความส่องไสวคือฉฐิจิต คืออวิชา ที่นี้ในมหายานเขาบอก
เลย เจอพระพุทธเจ้าที่ไหน เจอพุทธะที่ไหน เจอผู้รู้ที่ไหน ต้องฆ่าผู้รู้ที่นั่น ถ้าไม่ได้ฆ่าผู้รู้
ที่นั่น เป็นพระอรหันต์ไม่ได้

มโนมิงปี นิพพินทะติ มโนสัมผัสเสปี นิพพินทะติ มโนคือตัวจิต ตัวมโนเห็น
ใหม่ เขาบอกจิตพระอรหันต์ จิตพระอรหันต์ ความจริงพระอรหันต์ไม่มีจิต อาสะเวหิ จิต
ตานิ วิมุจจิงสูติ อาสะเวหิ จิตตานิ วิมุจจิงสูติ อาสะเวหิ ไป จิตเป็นผู้วิมุตติเห็นใหม่

จิต !จิต ! ตัวจิตมันพลิกกลับ เป็นผู้วิมุตติเห็นใหม่ เวลานี้จุดและต่อมของจิต แล้ว
เวลาจิตมันขึ้นมาเป็นสองขั้ว แล้วมันพลิก พลิกขึ้นมา ถ้ามีจิตมีภพ ถ้ามีจิตมีสถานที่ มีจิต
มีมโน มีจิตคือมีตัวตน มีจิตคือมีอัตตา มีจิตคือมีผู้รับผิดชอบ มีจิตคือมโนวิญญาณ คือจิต
ตัวเกิด แต่ถ้าทำลายจิตทั้งหมด ทำลายผู้รู้ทั้งหมดแล้ว จิตไม่มี พระอรหันต์ไม่มีจิต

หลวงตาท่านบอกว่าท่านเป็นธรรมชาติ ธรรมชาติ ธรรมะ เอโก ธัมโม ธรรมเป็น
ธาตุ จิตไม่มี จิตเป็นตัวตน จิตเป็นผู้รู้ เห็นใหม่ ไม่ใช่ตัวกู ไม่ใช่ของกู ไม่ใช่ตัวกูไม่ใช่
ของกูนี้มีจิต เพราะอะไรรู้ใหม่

ถ้ามีจิตเห็นใหม่ ถ้าไม่ใช่ตัวกู ไม่ใช่ของกู ใครเป็นคนพูด ใครเป็นคนรับรู้ ใคร
เป็นคนแสดงความเป็นตัวกู ใครเป็นคนแสดงตัวว่าไม่มีของกู ก็คือตัวจิต แต่ถ้าไม่มีจิต
เลยนี้ ตัวของกูมีไหม ไม่มีจิตไม่มีอะไรเลย พอขึ้นมาก็ ไม่มีใครอ้าปาก ไม่มีเสียง ไม่มี
สมมุติ ไม่มีบัญญัติ ไม่มีอะไรออกมาจากความเป็นธรรมชาติเลย ธรรมชาติคือธรรมชาติ
อึบ.. จบ

ถ้าไม่ใช่ตัวกู ไม่ใช่ของกู ใครเป็นคนพูด นี่ผู้รู้ พุทธะผ่องใส พุทธะสว่างไสว ใครเป็นคนพูด นี่ใจมันฟังกันออกนะ มันฟังกันได้ มันฟังกันรู้เรื่อง แล้วผู้ที่ปฏิบัติทีเดียว นี่เราบอกว่า ปฏิบัติเพื่อมรรคผล ต้องฆ่ากิเลสใหม่ การฆ่ากิเลสนี้ ถ้าใครไม่เคยฆ่ากิเลส คนนั้นไม่เคยเห็นกิเลส แล้วคนเห็นกิเลส เห็นอย่างไร คนเห็นกิเลสได้ ถึงจะฆ่ากิเลสได้ คนไม่เห็นกิเลสจะฆ่าใคร

คนไม่เคยเห็นกิเลสจะฆ่ากิเลส กิเลสอยู่ที่ไหน กิเลสเป็นใคร ใครเป็นกิเลส กิเลส มันเกิดจากอะไร ต้นไม้ภูเขาเหล่ากาเป็นกิเลสใหม่ นี่สรรพสิ่งเป็นกิเลสใหม่ สัตว์ เจริญมันเป็นกิเลสใหม่ เป็น มันเป็น โดยตัวมัน

แต่สัตว์เจริญกับกิเลสเราไม่เกี่ยวกัน กิเลสระหว่างพระ ก. กับพระ ข. พระ ข. มีกิเลสใหม่ มี แล้วพระ ก.ต้องไปฆ่ากิเลสพระ ข.ใหม่ ไม่เกี่ยว กิเลสของพระ ข. ก็เป็น กิเลสของพระ ข. กิเลสของพระ ก.ก็เป็นกิเลสของพระ ก.

พระ ก. นะไม่เห็นกิเลสของตัวเองหรอก แต่เห็นกิเลสของพระ ข.เต็มไปหมดเลย พระ ข.นี่มีกิเลสเยอะแยะ อู้อู..พระ ข.นี่ทำตัวผิดพลาด ผิดกฎผิดหมดเลย แต่พระ ก.ไม่เห็นกิเลสของพระ ก.นะ พระ ก.ไปเห็นกิเลสของพระ ข.เห็นใหม่ พระ ข.ทำความผิด พระ ข.ทำผิดวินัย พระ ข.ทำผิด ผิดหมดเลย พระ ข.ผิดหมดเลย

แล้วพระ ก.ได้อะไร พระ ก.ก็ได้บาปอกุศลไป พระ ก.ก็ไปจับผิดคนอื่นไป พระ ก.ก็ไปดูกิเลสคนอื่นไป พระ ก.เห็นกิเลสตัวเองใหม่ละ พระ ก.ต้องเห็นกิเลสของตัวเองของ พระ ก. พระ ข.ต้องเห็นกิเลสของพระ ข. มันถึงจะฆ่ากิเลสได้ พระ ข.หรือพระ ก.นี่ เห็น กิเลสของฝ่ายตรงข้าม พระ ก. พระ ข. ไม่ได้ประโยชน์อะไรเลย ไม่ได้ประโยชน์อะไร เลย เห็นใหม่

อตฺตา หิ อตฺตโน นาโถ ตนเป็นที่พึ่งแห่งตน ตนจะเป็นประโยชน์ได้ ตนต้องเห็น กิเลสของตัวเองก่อน ถ้าตนไม่เห็นกิเลสของตัวเอง ตนจะฆ่ากิเลสของตัวเองไม่ได้เลย

นี่ใจปฏิบัติธรรมเพื่อมรรคผลต้องฆ่ากิเลสใหม่ พระพุทธเจ้าบอกเลยนะ ปานา ติปาตา อย่าเบียดเบียนกัน อย่าทำร้ายกัน อย่าพูดจาใส่ร้ายกัน อย่าพูดจาทำร้ายกัน อย่า ทำร้ายอย่างอื่น ผิดหมดเลย เว้นไว้อย่างเดียว

“การฆ่าที่เป็นประโยชน์ที่สุด คือการฆ่ากิเลส”

ในพระไตรปิฎกไปเปิดได้ การฆ่ากิเลสประเสริฐที่สุด การฆ่าที่พระพุทธเจ้าส่งเสริม พระพุทธเจ้าอนุโมทนาด้วยนะ การทำลายคนอื่นพระพุทธเจ้าห้ามหมดเลย แต่การฆ่ากิเลสนี้พระพุทธเจ้าสาธุ ! พระพุทธเจ้าไชโยเลย แต่ถ้าการทำลายคนอื่นพระพุทธเจ้าห้ามหมดเลย

นี่ไงการฆ่ากิเลสประเสริฐที่สุด แล้วกิเลสมันอยู่ที่ไหน ฉะนั้นปฏิบัติเพื่อมรรคผลต้องฆ่ากิเลสใหม่ ต้องฆ่าเด็ดขาด แล้วตรงนี้มันเป็นจุดตายของกรรมฐาน ของผู้ที่ประพฤติปฏิบัติ กิเลสเป็นอย่างไร กิเลสมันเป็นตัวอย่างไร แล้วฆ่ามันอย่างไร ถ้าไม่มีการฆ่ากิเลส ไม่มีการเห็นกิเลส ไม่ใช่กิเลส ไม่ใช่เป็นทางพุทธศาสนา พุทธศาสนาไม่เกี่ยวข้องตรงนั้นเลย

นี่อย่างพิธีกรรม คุณิเราทำบุญกุศลกัน เราทำสิ่งต่างๆ เราทำความดีกัน ความดีอย่างนี้เป็นอามิสนะ เวลาพระพุทธเจ้าปรินิพพานเห็นไหม นี่มีลลภษัตริย์มากราบไหว้บูชา นี่ เทวดา อินทร์ พรหม มาบูชามหาศาลเลย พระพุทธเจ้าบอกอานนท์เลย

“อานนท์ เธอบอกเขาจะให้ปฏิบัติบูชาเถิด” สิ่งนี้อามิสบูชาอย่างนี้ ประสาเรา พระพุทธเจ้าไม่ปรารถนาเลย

แต่ ! แต่มันเป็นประเพณีวัฒนธรรมเพื่อจะได้ฝึกเด็ก เพื่อให้คนเข้าถึงศาสนา การจะเข้าถึงศาสนา เราไม่มีพิธีการ ไม่มีสิ่งใดๆ เลย จะให้คนเข้ามาถึงศาสนา เขาจะเข้ามาได้อย่างไร การจะเข้าถึงศาสนา มันก็ต้องมีเหตุมีผล มีวิธีการ เพื่อเราจะเข้าไปถึงตัวศาสนา

ทีนี้เราจะเข้าถึงศาสนา เอาไว้สอนเด็กๆ เห็นไหม นี่เรามาพูดเล่นๆ บ่อยมากเลย ประเพณีวัฒนธรรมไม่ใช่ธรรม ตัวธรรมมันคืออะไร สมာธิธรรม สติธรรม ปัญญาธรรม ตัวธรรมเห็นไหม ถึงธรรมเห็นไหม ติดติดชั่วพันจากกิเลสไปไม่ได้ ถึงดีและชั่วก็ต้องผ่านมันไปเห็นไหม ต้องผ่านทั้งดีและชั่วไป

แล้วดีและชั่ว นี่ไงเราไปติดติดกัน ติดดีก็แยกนะ นี่ทุกคนเป็นคนดีหมดเลย ทุกคนเป็นคนถูกต้องหมดเลย อีกคนตรงข้ามผิดหมดเลย แล้วดีของใครล่ะ มันดีนะมันดีของ

สัตว์ มนดีของมนุษย์ มนดีของเทวดา อินทร์ พรหม มนดีของโศดาปัตติมรรค มนดีของสัทธาคามรรค มนดีของอนาคามรรค มนดีของอรหัตมรรค

มรรคมันยังหยาบละเอียด มันยังดีเป็นชั้นๆ ชั้นๆ ขึ้นไป แล้วดีของใคร แล้วถ้าจะดีของใคร ถ้าอรหัตมรรคดีที่สุด อรหัตมรรคมาจากไหน อรหัตมรรคนี่ถ้าไม่มีปุถุชน กัลยาณปุถุชน โศดาปัตติมรรค อรหัตมรรคจะเกิดขึ้นมาได้อย่างไร อรหัตมรรคมันจะมาจากไหนมาจากปุถุชน จากคนหนาด้วยกิเลส แล้วมันทำตัวของมันขึ้นมาเป็นกัลยาณปุถุชน มันพัฒนาการของมันเป็นชั้นๆ ขึ้นมา มันถึงจะเจริญขึ้นไปถึงอรหัตมรรคได้

นี่แล้วว่าถ้าอรหัตมรรคมันดีที่สุด อรหัตมรรคดีที่สุด แล้วอรหัตมรรคไม่มีพื้นฐาน แล้วอรหัตมรรคมันจะมาจากไหน มันก็มาจากเรานี้แหละ มันมาจากปุถุชนนี้แหละ มาจากคนหนาที่แหละ แต่คนหนานี้เวลาปฏิบัติไปแล้ว มันเป็นชั้นเป็นตอนขึ้นไป

นี่ไง สิ่งที่ว่ามันต้องฆ่ากิเลสใหม่ ต้องฆ่า ฉะนั้นไอ้คำว่าต้องฆ่านี้ละ คำว่าต้องฆ่าเหมือนเราทำงาน คนทำงานประสบความสำเร็จ คนเคยทำงานมาแล้ว จะรู้ว่าวิธีการทำงานเป็นอย่างไร คนทำงานบอกประสบความสำเร็จจากทำงานมาแล้ว เขาให้บอกเนื้อหา ก็กุ่มกุ่มๆ นี่มันสำเร็จเอง สบายๆ นี่สำเร็จเอง มันเป็นไปได้ มันเป็นเรื่องที่เป็นไปไม่ได้ มันเป็นไปได้เลย เป็นปัจเจกตั้ง รู้จำเพาะตน

พ่อแม่พี่น้อง ปู่ย่าตายาย ครูบาอาจารย์ พระพุทธเจ้าทำให้ไม่ได้ทั้งสิ้น ถ้ามันทำให้ได้ทั้งสิ้นนะ เวลาเกิดขึ้นมา พ่อแม่คนไหนบ้าง ไม่ต้องการให้ลูกเราเกิดมาแล้วรูปร่างดี เป็นคนฉลาด เป็นคนมีปฏิภาณไหวพริบ พ่อแม่คนไหนมีสิทธิ บอกว่าลูกเราเกิดมาต้องได้สมความปรารถนา อย่างที่เราปรารถนา มันเป็นไปได้ได้อย่างไร มันเป็นไปได้ทั้งสิ้น

มันเป็นบุญเป็นกรรมของสัตว์ดวงนั้น ของจิตดวงนั้น จิตดวงนั้นเป็นผู้สร้างมา มันเป็นผู้สร้างมา จิตเป็นผู้สร้างมา แล้วจิตมันจิตดีจิตชั่ว จิตสร้างมา ลูกเรามาเกิดไปสว่าง มาสว่างไปมืด มันเป็นเรื่องชาติของจิตดวงนั้นซะเอง แล้วจิตดวงนั้น คนอื่นจะไปตัดแปลงมันได้อย่างไร ถ้ามันไม่ได้ทำของมันเอง มันทำของมันเองทั้งนั้น ฉะนั้นถึงบอกว่า สิ่งที่ว่าไม่มีใครทำให้ใครได้เลย ไม่มี !

พระพุทธเจ้าถึงรื้อสัตว์ขันธ์แล้ว พระพุทธเจ้าบอกวิธีการเท่านั้น แล้วเราต้องพยายามรื้อของเขา พยายามรื้อคั่นของเราขึ้นมา รื้อคั่นของเราขึ้นมา มันก็มีอุปสรรคกันทุกคนแหละ ทุกคนจะมีอุปสรรคไปหมดเลย อุปสรรคแล้วมีกรรมเก่ากรรมใหม่ ต่างๆ มันเกิดขึ้นมาทั้งนั้นล่ะ

ทีนี้สิ่งนี้เกิดขึ้นมาแล้ว เราก็ต้องพยายามต่อสู้ พยายามแก้ไข แล้วมีครูบาอาจารย์ คำว่าครูบาอาจารย์มันตรงไหนล่ะ ครูบาอาจารย์จะเปรียบเทียบไป อย่างเช่นเราทำสมาธิมา เราก็เป็นสมาธิไป บอกอาจารย์ๆ สมาธิของผมเป็นอย่างนี้ๆ อาจารย์ฟังก็รู้แล้วผิดหรือถูก เพราะอาจารย์ผ่านมาก่อนใช่ไหม

นี่ไง อาจารย์มีประโยชน์ตรงนี้ไง เราทำอะไรมาบ้างเหมือนส่งการบ้านไป นี่เรามาการบ้านนะ การบ้านเรานี่ไอ้โฮ..ต้องเต็ม ๑๐ นะ เต็ม ๑๐ เลย อาจารย์บอกว่า ภาให้ตัวแดง อาจารย์ไม่ให้เลยนะ ไอ้ลูกศิษย์บอกต้องเต็ม ๑๐ ต้องเต็ม ๑๐ เพราะมันเป็นความคิดเอง เห็นไหม

นี่อาจารย์มีประโยชน์ตรงนี้ มีประโยชน์ตรงเทียบเคียง ตรงได้ประโยชน์นี้ แต่การกระทำนี้เราเป็นคนทำมา จะเต็ม ๑๐ ไม่เต็ม ๑๐ นี้ เราก็ต้องเต็ม ๑๐ ไปก่อนทั้งนั้นล่ะ เราถึงบอกว่าปฏิบัติเริ่มต้นมา ผิดทั้งนั้นล่ะ

พระพุทธเจ้า ๖ ปีนี้ผิดหมดเลย พระพุทธเจ้าพยายามอยู่ ๖ ปี เจ้าชายสิทธัตถะ พยายามอยู่ ๖ ปีนะ ผิดทั้งนั้นแหละ ผิดจนทิ้งเลย ไม่เอาแล้วเลิกแล้ว ไม่ไหวแล้ว ทรมานตนขนาดไหน ไม่เอาแล้ว กลับมาเลย คิดถึงตั้งแต่โคนต้นหญ้า ตั้งแต่เป็นเด็กเลย

พระเจ้าสุทโธทนะพาไปแรกนาขวัญไป คิดถึงอานาปานสติ นั่น แล้วเอาตัวอานาปานสติเป็นตัวยึด ตั้งกำหนดจิตให้กำหนดลมหายใจเข้าออกอย่างนั้น แล้วกำหนดลมหายใจเข้าออก กับที่ไปเรียนกับอาฬารดาบสได้สมาบัติ ๘ ได้สมาธิแล้ว ได้สมาบัติแล้ว ทำไมไม่เอาสมาบัติมาพิจารณาเลยล่ะ ทำไมต้องไปกำหนดลมหายใจใหม่อีกล่ะ

ถ้าสมาบัติ ๘ มันเคยใช้ไหม พอเข้าสมาบัติ ๘ เข้าสมาบัติปั๊บมันก็มีกำลังเห็นไหม คุณภาพเทวิลลี ระลึกอดีตชาติได้ พอเข้าสมาบัติปั๊บ มันก็เหมือนกับเครื่องยนต์

เครื่องยนต์มันเข้าไปมันก็หมุนเต็มที่ มันก็กระพือของมัน มันสั่นไหวของมัน พอมันเข้าสมบัติ ๘ มันเหมือนใคร่เห็นใหม่ มันนิ่งแต่มันหมุนอยู่ มันเรียบง่ายของมัน

นี่มันต่างกัน เพราะสมบัติ ๘ เวลาเข้าแล้วมันมีกำลังของมัน มันส่งออก มันรับรู้ มันมีกำลังของมัน เครื่องยนต์นะถ้าเราคิดเครื่องนะ แล้วเราแทนเครื่องไม่คืนนะ มันสั่นไหวนะมันกระชากทุกอย่างพังหมดเลย แต่ถ้าใครมันหมุนมันมีกำลังของมันใหม่ มันก็มีกำลังของมัน แต่กำลังของมันนี่มันน้อยกว่าเห็นใหม่ กลับมาอานาปานสติ แล้วเอาอานาปานสตินี้กำหนดจิตสงบแล้ว ค่อยผ่อนออกมาวิปัสสนา

วิปัสสนาเห็นใหม่ คุณิบุพเพนิวาสานุสติญาณ จุตูปปาตญาณ อาสวักขยญาณนี้มันทำลายอย่างไร พระพุทธเจ้ามีตรงนี้ปีบนะ พอพระพุทธเจ้ามีตรงนี้เห็นใหม่ พระพุทธเจ้ามีตรงนี้ ! ตรงนี้ ! ตรงนี้ ! ฟังให้ดีสิ ไปหาปัญจวัคคีย์ ปัญจวัคคีย์นัดกันเลยนะไม่รับ ! ไม่รับ !

ไอ้โฮ..เมื่อก่อนนะ ๖ ปีนี้ทรมาณตน นี่โลกเขามองกันเห็นใหม่ นี่ธรรมชาติทุกคนเห็นหมดเลย ต่อสู้กิเลสเต็มที่เลย พอสุดท้ายมาจันข้าววะนะ มากินข้าว ไอ้โฮ..ปัญจวัคคีย์บอกเลยนะ นี่มันมาก อ่อนแอแล้ว นัดกันเลยว่าไม่รับ พอไม่รับขึ้นมา ก็นัดกันว่าไม่รับ พระพุทธเจ้ามาไม่รับ

เพราะว่ามันเป็นไปไม่ได้หรอก ทรมาณตนขนาดนี้ยังไม่เป็นพระพุทธเจ้าเลย แล้วกลับไปกินข้าว กลับไปเสพสุข มันจะเป็นพระพุทธเจ้าได้อย่างไร?

พระพุทธเจ้ามาถึง เข้ามาด้วยความคุ้นเคยก็ยอมรับ รับเสร็จแล้วพระพุทธเจ้าจะเทศน์เห็นใหม่ นี่ตรงนี้ตรงที่ว่า การฆ่ากิเลสนี้ต้องมีมรรคมีผล มรรคผลฆ่ากิเลสใหม่ พระพุทธเจ้าบอก เพราะปัญจวัคคีย์นี้มันคือคิง แบบว่ามันมีทิวแล้วใช่ไหม ก็แบบนัดกันไม่ฟัง พระพุทธเจ้าบอกเลย

เราอยู่กันมา ๖ ปี สุภาพบุรุษนี้ เราไม่รู้เพราะไม่ได้ฆ่ากิเลส ไม่รู้อะไรเลย ก็ไม่เคยสอนเลยใช่ไหม แต่เพราะมี เพราะอาสวักขยญาณ นี่เพราะมีการฆ่ากิเลส มีการกระทำแล้วนะ เธอจงเงี่ยหูลงฟัง เราไม่รู้เราก็บอกว่าไม่รู้ ในปัจจุบันนี้มันมีกิจญาณ กิจคือกิจญาณ สัจญาณ มันมีกิจ มีการกระทำของจิต

เวลาเทศน์ธรรมจักรเห็นใหม่ วงรอบของมรรค วงรอบของจิตที่มีการกระทำ มันมีการกระทำของมันแล้ว เมื่อก่อนมันไม่มีวงรอบ ไม่มีการกระทำของจิตเห็นใหม่ มันอยู่ในความสงบ มันมีแต่ทรมาณตัวมันเอง มันไม่มีงานของมัน เราไม่รู้เราก็บอกว่าไม่รู้ แล้วมันไม่มีความจริง เราก็ไม่เคยประกาศความจริง บัดนี้เรารู้แล้ว จงเงี่ยหูลงฟัง

พอเงี่ยหูลงฟังแล้วท่านอธิบายเลยนะ มันมีกิจญาณ กิจญาณเห็นใหม่ มันมีการฆ่ามีการทำลายนั้นไง แต่ท่านไม่พูดภาษาอย่างนี้ แล้วนี่ท่านพูด ท่านบอกว่ามรรคควรเห็นใหม่ มันเกิด พอมรรคสามัคคี มรรครวมตัวเห็นใหม่ มันเกิด ญาณังอุทะปาที มันเกิด ญาณ เกิดปัญญา เกิดความรู้ เกิดความสว่าง เกิดมรรคเกิดผล มันเกิด

นี่ไงเพราะมีการกระทำ แต่นี่พอเราบอกต้องฆ่ากิเลส ต้องฆ่า ถ้าไม่ฆ่าเป็นไปไม่ได้เลย ทีนี้พอเทศน์ปัญจวัคคีย์ ให้ปัญจวัคคีย์เงี่ยหูลงฟัง พอฟังกันมา นี่พระอัญญาโกณฑัญญะรู้เลย รู้เพราะอะไร อู้อู..ปฏิบัตินะ ไม่ต้องทำสมาธิหรอก ปัญญาสายตรง ปัญญาสายตรง คุณปัญจวัคคีย์ พระพุทธเจ้าเทศน์ธรรมจักรไม่มีสมาธิเลย นี่มันพูดเอาสี่ข้างเข้าถู่ นะ เวลาคนมันโง่งนี่

มันไม่มีสัมมาสมาธิตรงไหน มรรค ๘ นี่ มรรค ๘ ไม่มีสัมมาสมาธิหรือ มรรค ๘ มันก็มีครบใจ แล้วมรรค ๘ มันก็มีครบ เวลาทางวิชาการนี้ ทางธรรมจักรนี้ ท่านก็เทศน์มรรค ๘ อยู่แล้ว แล้วปัญจวัคคีย์นี้ อยู่กันมา ๖ ปี พระพุทธเจ้าทรงมานอนอยู่ ๖ ปี ไปอยู่กับอาหารดาบสได้สมบัติ ๘ แล้วปัญจวัคคีย์ คิดคูสึคนนั่งสมาธิ คนทำความเพียรอยู่ ๖ ปี เป็นสมาธิใหม่ แล้วคนสร้างบารมีมา เป็นผู้อุปฐากพระพุทธเจ้ามา ๖ ปี จะทำสมาธิได้ไหม

จิตใจกับพื้นฐานเขาพร้อม ทุกคนมันพร้อม แต่พระพุทธเจ้ายังไม่ตรัสรู้ พระพุทธเจ้าก็สอนไม่ได้ ปัญจวัคคีย์อุปฐากอยู่ หัวหน้าไม่รู้ ลูกน้องจะรู้ได้อย่างไร อ้าว ..ก็หัวหน้ายังไม่รู้ ลูกน้องมันทิ้งมาก่อน พอลูกน้องทิ้งมาก่อน หัวหน้ารู้แล้ว หัวหน้ากลับมาสอน มันก็พร้อมใจ นี่ไงนี่ปัญญาสายตรงเลย

เทศน์ปัญจวัคคีย์ ไม่เห็นพูดถึงสมาธิเลย นี่มันเอาสี่ข้างเข้าถู่ เวลามันจะเอาชณะนะ มันเอาสี่ข้างแม่งถู่ไปเรื่อยละ มันไม่เอาความจริงพูด

ถ้ามันเอาความจริงมาพูดนะ นี่ถ้าเอาความจริงมาพูด มันต้องพูดความจริงอย่างนี้
ความจริงนี่มันข้อเท็จจริง ข้อเท็จจริงมันเป็นความจริงอย่างไร มันต้องเป็นความจริงอย่าง
นั้น เป็นข้อเท็จจริงตามความจริงนั้น นี่ต้องฆ่ากิเลสใหม่ ฆ่าแน่นอน ถ้าไม่ฆ่า
พระพุทธเจ้าไม่ปฏิญาณตนว่าเป็นพระอรหันต์ เพราะพระพุทธเจ้าฆ่ากิเลสแล้ว
พระพุทธเจ้าถึงปฏิญาณตนว่าเป็นพระอรหันต์ ต้องฆ่ากิเลสแน่นอน

ถาม : ๒. ฆ่ากิเลสด้วยการรู้แล้วเบื่อ จึงละกิเลสใหม่

หลวงพ่ : ไม่ใช่ ไม่ใช่ การเบื่อ โอ้โฮ..เยอะเยอะเลยนะ ไอ้พวกกินเหล้านี้ พอเมา
หยาเปนี่เบื่อแล้ว เลิกแล้ว ลูก พ่อจะไม่กินเหล้าอีกแล้ว พ่อเลิกแล้วพ่อเบื่อเต็มที มันเลิก
ได้ใหม่ มันเป็นไปไม่ได้ การฆ่ากิเลสด้วยการรู้แล้วเบื่อ ไม่เบื่อ เบื่อฆ่ากิเลสไม่ได้ มัน
ต้องฆ่าซึ่งๆ หน้า ฆ่าแล้วตายเดี๋ยวนั้น ยถาภูตัง ญาณทัสสนะ

ยถาภูตังคือฆ่ากิเลสแล้ว พอฆ่ากิเลสแล้ว กิเลสมันตาย พอกิเลสตายต้องบอก
นิติเวชมาพิสูจน์ นิติเวชต้องบอกว่ามันตายเพราะเหตุใด นิติเวชต้องชมว่ามันตายเพราะ
เหตุใด มันตายเพราะวิธีการใด พอมันตายเสร็จแล้วต้องพิสูจน์ด้วย พิสูจน์ก็ ยถาภูตัง เกิด
ญาณทัสสนะว่าฆ่ากิเลสแล้ว

เบื่อ ! เบื่อไม่มีการฆ่ากิเลส เบื่อก็คือกิเลสอันหนึ่ง เอากิเลสแก้กิเลสไม่ได้ ฆ่า
กิเลสด้วยการรู้แล้วเบื่อ ไม่มี ! ไม่มี ! การฆ่ากิเลสนะ มันจับมาแล้วนะ จับกิเลสมานะ
กว่าจะจับกิเลสได้ คนนี้ไปจับกิเลสนะ พอพูดอย่างนี้ ไอ้พวกนักปฏิบัตินะ มันก็เอาแห
เอาสวิง เอาเครื่องดักจะไปดักกิเลสกันนะ มึงดักอีกชาติหนึ่งก็ไม่เจอ ไม่มีทางเลย บอกว่า
นี่ต้องหากิเลส ต้องฆ่ากิเลสนะ มันก็ตั้งท่าเลยจะจับกิเลส กิเลสมันคืออะไร กิเลสมันอยู่ที่
ไหน

กิเลสนะ จิตปฏิสนธิจิต ปฏิสนธิจิตเกิดในไข่ของมารดา เกิดมาเป็นตัวตนนั้นล่ะ
แล้วเกิดมาเป็นใคร เกิดมาเป็นมนุษย์ เกิดมาเป็นมนุษย์นี่เป็นเปลือกหมดเลย แล้วตัวเกิด
ใครเป็นตัวเกิด ปฏิสนธิจิตเกิด ปฏิสนธิจิตมันมีอะไร มันมีวิชา อวิชชามันอยู่ที่ไหน
อวิชชามันอยู่ที่จิต แล้วความคิดความนึกมันมาจากใคร มันมาจากจิต แล้วความคิดความ
นึกนี้มันมาจากจิต แล้วจิตมันเป็นตัวอวิชชา ความคิดความนึกนี้มันมีอะไรแทรกมา

ความคิดความนึก ความรับรู้ต่างๆ นี้ มันมีกิเลสนอนเนื่องมาด้วย ความคิดนี้มันมีกิเลส
นอนเนื่องมาด้วย แล้วความคิดมันมีกิเลสนอนเนื่อง ก็ไม่คิดก็จบไป

แล้วมึงจะไปฆ่ากิเลส ไม่คิดก็จบ กิเลสมันก็ไม่ออกมาไง อ้าว..แล้วมึงจะเอากิเลส
ที่ไหนล่ะ อ้าว..กิเลสมันอยู่ที่ไหนล่ะ ไม่มีทาง ด้วยความคิดความนึกอยู่นี่ โอ๊ย..ปัญญา
สายตรง พิจารณาสายตรง มึงพิจารณาไปเถอะ กิเลสมันหัวเราะเยาะ กิเลสมันชี้หัวมึงอยู่
นั่นไง มึงพิจารณาไป เดี่ยวกิเลสมันสร้างภาพให้มึงด้วย เป็นพระอรหันต์แล้ว ว่างหมด
ว่างหมด ไม่มีทาง

มันต้องกำหนดคนละ ศีล สมาธิ ปัญญา มันต้องศีลสมาธิ เห็นไหมเกิดสมาธิ ถ้าเกิด
ทำสมาธิ ถ้าทำสมาธิเข้ามา เห็นไหมทำสมาธิเข้ามานี้จิตมันสงบชั่วคราว ความคิดที่คิด
โดยกิเลสนี้แหละ นี่มันเป็นโลกียปัญญา โลกียปัญญานี้เห็นไหมมันจับกิเลส จับกิเลสเอา
อะไรมาจับ เริ่มค้นมาจะจับกิเลส

อย่างเรานี้เราปล้นมา เราไปปล้นมานะ เราเป็นหัวหน้าโจร ฎไปปล้นธนาคาร
๕๐๐ ล้าน แล้วทางรัฐบาลเขาก็ตั้งฎเป็นกรรมการสอบ อ้างว่าได้ไหม

อ้าว..ฎปล้นธนาคาร ฎเป็นหัวหน้าโจรใหญ่ ฎปล้นธนาคารนี้ฎขนทองมาเต็มเลย
แล้วทางรัฐบาลบอกว่า อ้าว..ก็ไอ้คนปล้นนั่นล่ะเป็นพนักงานสอบสวน เป็นเจ้าพนักงาน
สอบสวน สอบสวนหาคนปล้น โอ้โฮ..ฎก็ยิ้มสิ สอบสวนแล้วครับ หาไม่เจอ คนปล้นไม่
มี เงินนั่นหายไ้โดยธรรมชาติ

นี่ไง ความคิดของเรามันความคิดกิเลส กิเลสมันปล้นมาแล้วไง แล้วก็บอกว่า อู้อู้อ..
ฎนี้วิปัสสนานะ แหม..ปัญญาสายตรง อู้อู้อ..เห็นกิเลสหมดเลยนะ พิจารณาจบแล้วไม่มี
เป็นพระอรหันต์เรียบร้อย เป็นไปไม่ได้ โดยเบื่อบุโดยรู้ นี่คนไม่เป็นมันก็พูดกันไปเพื่อเจ้อ
แต่ถ้าคนเป็นนะ ธรรมะอันเดียวกันนี้ แต่ตีความต่างกัน กฎหมายเล่มเดียวกัน แต่ตีความ
กฎหมายคนละแง่คนละมุม

การประพฤติปฏิบัติก็เหมือนกัน แล้วการประพฤติปฏิบัติขึ้นมา คุณิเคารพคนนี้
เคารพคนโง่ๆ ก็ให้พระโง่ๆ มาหลอกกันไป แล้วเชื่อนะ เชื่อนะ เพราะว่าปฏิบัติแล้ว

ได้ผลไง แต่ถ้าเป็นความจริงนะ ปฏิบัตินะ โอ้โฮ..ข้างนอกเขาร่ำลือนะ ถ้าใครมาหาเรานี่ เขาว่าพวกนั้นโง่ฉิบหาย ไปหาไอ้หงบไค้ได้อย่างไร

เขาว่าคนที่มาหาเรานี่โคตรโง่เลยนะ คนที่มานั่งอยู่กับเรานี่ เขาว่าไอ้คนที่มาหาเรานี่โคตรโง่เลย แต่ถ้าคนไปหาทำว๊ๆ ไปเป็นคนฉลาดนะ ไอ้คนที่มาหาเรา เพราะข้างนอกนี่เขาฟังแต่เสียง กิริยา ฟังน้ำเสียง เขาว่ามันเป็นน้ำเสียงของความโกรธ เป็นน้ำเสียงของอารมณ์ เป็นน้ำเสียงของกิเลสทั้งนั้น นี่เห็นไหม เขาบอกว่าเป็นคนโง่โง่

แต่ไอ้คนฉลาดนี่นะ ให้เขาเอาน้ำเย็นเข้าลูบนี่นะ มันปล้นมาไง แล้วเขาก็ตั้งมันเป็นกรรมการสอบสวนไง มันว่ามันฉลาดไง เราสอบสวนเสร็จแล้วนะ พระอรหันต์เต็มประเทศไทยเลยละ แต่ไอ้คนโง่ๆ นี่ มันมาดูพระอรหันต์ พระอรหันต์ตั้งต่องโง่ ไอ้คนโง่ๆ นี่มันเห็นนะ

มันมีข่าวมาถึงหูเราอะแอะ เขาบอกไอ้พวกที่มาหาไอ้หงบไค้มันโคตรโง่เลย โง่ฉิบหายไปหามันได้อย่างไร โง่หรือเปล่า ไปหาไอ้หงบไค้โง่หรือเปล่า ฟังกระแส แล้วมันสังเวชไหม มันสังเวชถึงว่านี่ชาวพุทธนะ แล้วเป็นปัญญาชน มีตำแหน่งหน้าที่การงานใหญ่โตทั้งนั้น ทำไมเรื่องแค่นี้เอง ไม่มีสติขบขี้ขัง ไม่มีการจำแนกแยกแยะ อะไรผิดอะไรถูก กาลามสูตรพระพุทธเจ้าก็สอนแล้ว เชื่อได้อย่างไร พระพุทธเจ้าห้ามเชื่อ ไม่ให้เชื่ออะไรเลย ให้เชื่อความสัมผัสของเรา

ถ้าสัมผัสของเราเป็นความจริง ความจริง สัมผัสแล้วยังไม่จริง อย่างที่ว่านี่ เจออาจารย์นะ นี่ถ้ามันเป็นอย่างนั้นอย่างนั้น คำว่าเป็นอย่างนั้นนี่ โทษนะ ไม่ใช่ว่าดูถูกนะ มันเป็นสามล้อถูกหวยทั้งนั้นแหละ คนเราปฏิบัตินะ พอจิตมันสงบหน่อย จิตมันมีอาการหน่อยนี่มันจะตื่นตื่น คนที่ของไม่เคยเห็น ของไม่เคยเห็น ของไม่เคยสัมผัส ใครไปสัมผัสเข้า มันก็ต้องมีความแปลกใจเป็นธรรมดา พอมีความแปลกใจเป็นธรรมดานี้ มันก็อู้ฮู..สิ่งนี้สุดยอด สุดยอด

เพราะเราฟังมาจนเบื่อ ใครมานะ ถ้าไม่เคยปฏิบัติก็จะมาบ่นโอดโอยว่ามันยากลำบากมาก แต่พอปฏิบัติไปแล้วนะ อู้ฮู..หลวงพ่อ มันละเอียด อู้ฮู..มันยอดเยี่ยมยอดเยี่ยมบอก เออมีงทำไปเถอะ มีงทำไป สามล้อถูกหวยไง มันเพิ่งมาเจอปัญนี้ที่ว่าละเอียด

นะ มันจะละเอียดกว่านี้อีกเรื่อยๆ ละเอียดกว่านี้ไปอีกเยอะแยะ ถ้าไม่ละเอียดกว่านี้ พระพุทธเจ้าไม่บัญญัติไว้ก่อน

สติ มหาสติ ปัญญา มหาปัญญา แม้แต่โลกีย์ปัญญา โลกุตตรปัญญา สุขมยปัญญา จินตมยปัญญา ภาวนามยปัญญา แม้แต่ภาวนามยปัญญา มันยังมีมรรคหยาบมรรคละเอียด ปัญญาของมันยังหลากหลาย หลากหลาย มันเหมือนพันธุกรรม มันเหมือนต้นไม้คนละ ชนิด จิตมันคนละภูมิ โสดาบัน สกิทาคา อนาคา อรหันต์นี่คนละภูมิ สติปัญญามันคนละ ชั้นคนละแนวหมดเลย

นี่แล้วพอมันเข้าไปมันก็ อยู่..ละเอียดละเอียด ละเอียดก็คือละเอียด ไม่ว่าจะกันหรือก ไข่ ! มันละเอียดจริงๆ มันละเอียดจริงๆ มันมีการเปลี่ยนแปลงจริงๆ อย่างความรู้สึก ความนึกคิดเราทุกคนที่นั่งอยู่ที่นี่ เราคิดว่าความรู้สึกความนึกคิดที่เราคิดมันอยู่ที่นี่ แล้วเรา โยนมันทิ้ง เราเปลี่ยนความรู้สึกนึกคิดนี้ เราว่าทำได้ไหม เราทำอย่างไร เราไม่มีอะไรจะ ไปทำมัน ไข่ใหม่ แต่เวลาปฏิบัติไป มันทิ้งหมดนะ สิ่งที่เราคิดๆ กันอยู่ มันจะเปลี่ยนหมด เลย จากหน้ามือเป็นหลังมือเลย

เราจะบอกเลยหน้ามือเป็นหลังมือ ความเห็นเปลี่ยนหมด เปลี่ยนจากความเห็น ธรรมดานี้เป็นความเห็นของธรรม มันจะเปลี่ยนหมดเลย มันจะเปลี่ยนไปโดยข้อเท็จจริง ไม่ใช่เปลี่ยนไปโดยอยากเปลี่ยน หรือโดยความเบื่อ ที่ว่าพิจารณาแล้วเบื่อ เห็นแล้วเบื่อ ไข่คำว่าเบื่อนี้ใช้ไม่ได้เลย เพราะในพระไตรปิฎกบอกไว้เลยนะ ตังคปทาน สมุจเฉท ปทาน การปทานนี้มันมีหลากหลายมากในการปทาน ไข่นี้มันไม่ได้ปทาน ไข่เบื่อนี้มัน ไม่ได้ปทานเลย

ไข่เบื่อคือความเบื่อหน่าย คือความจำเจ แต่ไข่การกระทำที่ไปรู้ไปเห็นเข้าแล้วทิ้ง นี่นะ การทิ้งนี้มันทิ้งด้วยอะไร มันทิ้ง นี้ไปเบื่อไปเบื่อ อาหารกินทุกวันก็เบื่อ เราพูดบ่อย นะ เช่นแหล่งท่องเที่ยว เราไปเห็นแหล่งท่องเที่ยวที่สวยงาม ไข่โฮ..พวกเรามันจะตื่นตา ตื่นใจนะ

แต่ไข่บริการที่นั่นมันเห็นทุกวัน มันคิดในใจนะ “ไข่พวกนี้มาทำไมก็ไม่รู้” เพราะ มันอยู่จำเจในพื้นที่ใด แต่หน้าที่การงานเขาไข่ใหม่ ดี มาจะได้ดังค์ แต่โดยความคิดนะ

เอ๊ะ..เขามากันทำไม ใส้เราก็ออยู่ทุกวันๆ ไม่เห็นมีอะไรเลย แต่พอใส้เราไปนะ ใส้โฮ..
มันสุขยอด มันสุขยอด

ดูคำว่าเบือสิ อะไรที่มันดีขนาดไหนนะ ถ้ามันใช้จำเจมันก็เบือ แล้วคำว่ากิเลสมัน
จะเบือ มันจะเบือได้อย่างไร มันไม่มีเบือหรือ กิเลสไม่มีเบือ ยิ่งกิเลสนะ คำว่าเบือหรือ
ว่ามันปล่อยวางเองเป็นไปไม่ได้ มันเป็นสิ่งที่เป็นไปไม่ได้ คำว่าเป็นไปไม่ได้นี่พูดอย่างนี้
นี่เพราะอะไรรู้ไหม เพราะพูดเหมือนประสาเรานี่

อย่างเช่นเรานี้แหละ เราไม่มีบาดแผล เราจะมีเลือดไหลออกมาไหม แต่ถ้าเรามี
บาดแผล เลือดมันจะไหลออกมาจากผิวหนัง ถ้ามันไม่มีบาดแผล เลือดมันจะออกมาจาก
ผิวหนังได้อย่างไร

กิเลส ถ้าไม่มีการกระทำมัน ไม่มีการได้ทำมัน มันไม่เห็นตัวมัน จะทำอะไร คำ
ว่าเบือนี่ คำว่าเบือเห็นไหม เราไม่ได้พูดถึงผิวหนัง เราไม่ได้พูดถึงเลือด เรามั่นความเบือ
หน่าย เราไม่เห็นของมัน ไม่เห็นตามข้อเท็จจริงนั้น มันเป็นไปไม่ได้ นี่พูดถึงเราพูดให้
เห็นโดยภาพชัดเลยว่า ถ้าไม่มีบาดแผลเลือดจะออกมาไม่ได้ ไม่มีการกระทำ ไม่มีการ
ชำระกิเลส กิเลสฆ่ากิเลสไม่ได้

คำว่าเบือมันเป็นคำพูด คำว่าเบือ หรือว่าปล่อยวางโดยที่ไม่มีเหตุมีผล พวกนี้แหละ
มันศึกษาธรรมะมาไง มันเป็นปรัชญา มันเป็นการตีความใจ มันเป็นการตีความว่า คน
ปรารถนาคืออยากได้ คนเบือหน่ายคือการทอดทิ้ง ใส้โฮ..นี่คือการฆ่ากิเลส มันก็เท่านั้น
แหละ แล้วนี่ถ้าอย่างนี้ปีบนะ ให้ปรัชญามาอธิบายนะ อธิบายได้ทั้งวันเลย แล้วใส้พวก
วิทยาศาสตร์ฟังนะ เออใช่! ใช่! ใช่เลย! บอกสมุจเฉทปหาน ปหานอะไร

คนพูดถูกมันว่าผิดนะ คนพูดเพื่อเจ้อ ทางโลกเขาว่ามันน่าฟังไง คนพูดเพื่อเจื่อนะ
ถ้าเบือหน่ายนี่มีเงินตนาการไปสิ มีงจะพูดอธิบายอย่างไรก็ได้ ใส้คนฟังนะ เอ้อ..จริง
เพราะอะไร เพราะปรัชญา กับสมมุติ กับสมอง มันไปด้วยกันได้ไง แต่เอาความจริง
ธรรมเหนือโลกนี้ พอบอกสมุจเฉทปหาน ปหานอะไร ปหานนี่เป็นกิเลสนะ ปหานนี่เป็น
การทำร้ายกันนะ ปหานนี่ไม่ถูกต้องนะ ไม่ถูกต้องพูดไว้ทำไมในพระไตรปิฎก สมุจเฉท
ปหาน การปหานแบบไม่กลับคืน ปหานแบบว่าไม่มีการตีกลับ พระพุทธเจ้าพูดไว้ทำไม

นี่ไง “การฆ่าอย่างประเสริฐคือการฆ่ากิเลส” แต่คนไม่เข้าใจทั้งนั้นล่ะ คนพูดความจริงเขาว่าโกหก พูดโกหกเขาว่าอันนั้นเป็นธรรม เดียวนี้โลกเป็นอย่างนี้แล้ว น้ำเต้ามันจะจมน้ำไง กระเบื้องมันจะฟลุ่ยไง กระเบื้องมันกำลังจะฟลุ่ย น้ำเต้ามันจะจมน้ำ การเบื่อกิเลสไม่มี

ถาม : ๓. รู้ทุกข์ ละสมุทัย แฉงนิโรธ เจริญมรรค ฆ่ากิเลสตรงไหน

หลวงพ่อก : รู้ทุกข์ ละสมุทัย แฉงนิโรธ เจริญมรรค ฆ่ากิเลสตรงไหน ฆ่ากิเลสตรงไหน นี่ไงรู้ทุกข์ ละสมุทัย แฉงนิโรธ เจริญมรรค ไม่ได้ฆ่ากิเลสตรงไหนเลยเพราะอะไร เพราะมันพูดผิดใจ เพราะมันพูดผิด ถ้ามันพูดผิด มันก็ไม่ได้ฆ่ากิเลสเลยละสิ รู้ทุกข์ รู้อย่างไรถึงรู้ทุกข์ ละสมุทัย มึงเอาอะไรละ แฉงนิโรธใครเป็นคนรู้ว่าแฉง เจริญมรรคใครเจริญ เพราะอะไรละ เพราะคำพูดอย่างนี้มันไม่มีจิต

ที่เราตัดรากถอนโคนจิตนี้เห็นไหม พอมานั่งอยู่ที่นี่บ๊บนะ อ้าว..เข้าขบวนการเลย ใช้ปัญญา อู้อู..วิปัสสนาใหญ่เลย รู้แจ้งหมดเลย นี่พระอรหันต์นั่งอยู่เต็มไปหมดเลย เป็นพระอรหันต์หมดเลย แล้วเป็นพระอรหันต์ตรงไหนล่ะ อ้าว..ก็เป็นกูนึกเอาใจ

แต่ถ้าเป็นครูบาอาจารย์เรานะ กลับมาที่รากเหง้าของเราก่อน พุทโธ พุทโธ พุทโธ พุทโธ พุทโธนี่ ต้องกลับมาปัญญาอบรมสมาธิ สมาธิอบรมปัญญา เข้ามาถึงตัวจิต แล้วตัวจิตนี้ออกรู้ เพราะกิเลสมันอยู่ที่จิต ตัวจิตนี้ปฏิสนธิจิต เกิดในไข่ของมารดา ตัวจิตนี้คือตัวตนของเรา

ตัวจิตคือตัวที่เราเกิดมามีตาย พอมามีเกิดมามีตายนี้ เพราะกรรมมาเกิดในไข่มันถึงเป็นมนุษย์ กรรมพาเกิดไปในสัตว์ มันจะเกิดไปเป็นสัตว์ กรรมมันพาเกิดไปเป็นเทวดา อินทร์ พรหม มันจะไปเกิดเป็นเทวดา อินทร์ พรหม

นี่กรรมพาเกิด ตัวนี้ตัวเกิดตัวตาย แล้วตัวเกิดตัวตายนี้มันอยู่ของมัน แล้วก็ไปรู้ทุกข์ ละสมุทัย แฉงนิโรธ แล้วใครรู้ล่ะ เครื่องคอมพิวเตอร์มันรู้ไง เพราะพระไตรปิฎกมันอยู่ในคอมพิวเตอร์ ไปกดมันก็อยู่ในคอมพิวเตอร์หมดเลยนะ

ไฟล้อยู่ไหนกด ผลัวะ ! จะเอาของใครล่ะ เอาของมหาจุฬาฯ ก็ได้ เอาของมหา
มงกุฎฯ ก็ได้ เอาของอะไรก็ได้ นี่ มันรู้อยู่ที่ไหนไง อริยสัจจมันรู้อยู่ในคอมพิวเตอร์ แต่ใน
จิตคุณจะมีแต่ทุกข์ไง ในจิตนี้มันมีแต่แบกทุกข์ อมทุกข์ แล้วพยายามจะค้นหาอยู่ แล้วก็
ค้นหาไม่เป็น ค้นหาไม่ถูก แล้วพอบอกไปนี่ทางวิชาการไง

ไอ้โฮ..ใช้ปัญญาละ ไอ้พุทธโธ พุทธโธนี้เป็นสมณะ ไอ้โฮ..ไม่มีปัญญาเลย แล้วแก้
กิเลสก็แก้ไม่ได้ แต่ไอ้ตัวเกิดนี้ ตัวนั้นมันเกิดนี้ ไอ้ตัวต้นเหตุมันคือตัวใจนี้ ไอ้ตัวต้นเหตุ
คือตัวจิตนี้ ไอ้ตัวจิตที่มากเกิดมาตายมาทุกข์อยู่นั้นนะ ไอ้ตัวต้นเหตุนี้ แล้วไม่ชำระที่
ต้นเหตุ มันจะชำระกันที่ไหน

มันต้องจิตสงบก่อน นี่ใจจิตสงบก่อน พอจิต นี้อย่างที่ว่าจิตนะ ถ้าจิตมันสงบแล้ว
นี่ จิตสงบ มันสงบอย่างไร จิตสงบเห็นไหม เป็นมิจจาก็มี เป็นสัมมาก็มี นี่แล้วเป็นมิจจ
นะ สงบตถกวางค์ไป ตถกวางค์แล้วหายไปหมดเลย แล้วถ้าจิตสงบ จิตมันสงบขึ้นมา มัน
คือสงบเล็กน้อย พอสงบเล็กน้อย มันก็ยังหงุดหงิดบ้าง มีอารมณ์ความรู้สึกบ้าง

ถ้าจิตมันอุปจารสมาธิ สงบมากขึ้นมา เอ้อ..ชื่นใจ เย็นใจ ถ้าพุทธโธไปเรื่อยๆ นะ
มันอัปปนาสมาธิละ อัปปนານี้มันรวมใหญ่ จิตนี้มันปล่อยวางร่างกายเลย

จิตกับกายเหมือนส้อมกับเปลือกกล้วย เหมือนกล้วยเห็นไหม กล้วยกับเปลือกกล้วย
ถ้ากายนี้เหมือนเปลือกกล้วย ตัวจิตนี้มันตัวเนื้อกล้วย เวลาเขาปอกเปลือก พอจิตมันสงบ
เข้ามา กล้วยกับเปลือกกล้วยนี้มันแยกออกจากกัน นี่ใจมันไม่ได้พูดเรื่องกายได้ จิตมัน
สงบเข้ามาละ เรื่องร่างกายนี้เหมือนไม่มีเลยนะ จิตรู้เฉย นิ่งอยู่นั่นละ สติพร้อมนะ สักแต่
ว่ารู้ นิ่งอยู่อย่างนั้นละ

นี่ใจจิตหนึ่งใจ เเข็นนี้กว่าตัวเองเป็นพระอรหันต์ ไม่ใช่ ! นี่คือสมาธิ แล้วบอกนี่
สมณะ สมณะไม่มีประโยชน์อะไร สมณะได้เกิดให้หนีต สมณะ ตัวสมณะคือตัวตนของเรา
ตัวสมณะคือตัวหนีต คือตัวเจ้าทุกข์ คือตัวที่มันเกิดมันตายเห็นไหม ถ้ามันเข้ามาถึงตัว
จิตเห็นไหม เข้าถึงมาถึงจิต

ถ้ามันเป็นสัมมานะ เวลาออกรู้ไม่เห็นใหม่ รู้ทุกข์ ทุกข์มันเกิดที่ไหน เราพูดประจำ ไอ้คนฟังทุกวันๆ นี่ก็เบื่อ บอกว่าทุกข์มันเกิดที่ไหน เราทุกคนบอกว่า นี่เสียใจร้องไห้แล้วทุกข์ๆ ไร ไม่ใช่ไร พวกโยมเสียใจร้องไห้กันอยู่ที่นี่ เขาเรียกว่าอาการของทุกข์

ทุกข์คือความเจ็บปวดหัวใจ แล้วมันแสดงออกมาเป็นอารมณ์ความรู้สึก แล้วก็นั่งร้องไห้ไง ทุกข์ควรกำหนด ทุกข์มันอยู่ที่ไหน หลวงตาพูดประจำ หลวงตาบอกนะ กิเลส นะ มันจี๋ใส่หัวใจเรานะ แล้วมันไปแล้ว นี่ไงทุกข์ใจ เห็นใหม่หลวงตาพูดประจำ

กิเลสนะมันจี๋บนหัวใจ กิเลสมันจี๋บนหัวเราแล้ว แล้วกิเลสมันกลับบ้านไปนอนแล้ว พอกิเลสกลับบ้านไปนอนนะ จี๋มันเหม็นบนหัวใจ โอ๊ย..เหม็นจี๋ พอเหม็นจี๋ จี๋เป็นอะไรนะ โอ๊ย..มันถ่ายเหตุผลของมันไว้แล้ว มันไม่พอใจ พอมันไม่พอใจ เราก็ไปรับรู้ อาการ รับรู้ไม่พอใจ พอรับรู้อาการแล้วมันก็เสียใจ

นี่คืออาการของทุกข์นะ เราถึงไม่เห็นทุกข์ใจ ใครว่ารู้ทุกข์รู้ทุกข์ กูอยากรู้จักคนไหนรู้ทุกข์ ถ้าคนไหนรู้ทุกข์นะ คนนั้นจะระวังตัวเต็มที่ ระวังตัวไม่ให้ทุกข์มันเกิด ทุกข์มันอยู่ที่ไหน ทุกข์มันอยู่ที่จิต ทุกข์คืออะไร

ชาติปี ทุกขา การเกิดเป็นทุกข์อย่างยิ่ง การมีสถานะ ฐิติจิตนี้ การมีเรามีตัวตนคือทุกข์อย่างยิ่ง คือมี มโนมิงปี นิพพิทตะติ มีผู้รู้ ผู้รู้สว่างไสว ผู้รู้ผ่องใส นี่มีผู้รู้ ผู้รู้ที่มันเป็นที่อยู่ของ กิเลสมันสร้างภาพไว้ที่นี้ พอรับรู้ปั๊บ มันก็เกิดความขัดข้องหมองใจ คนติฉินนินทา คนว่าคนร้าย คนไม่พอใจเห็นใหม่

ทุกข์มันเกิดที่นี้ แต่เราไป เขามาว่าเขาไม่พอใจ มันไม่ได้ดูที่ทุกข์นะ มันไปดูที่ไอ้ ก.มันว่ากุนะ มันจะไปฆ่าไอ้ ก.นั่นไง มันทุกข์แล้วนะ ร้องไห้ร้องไห้ แต่ไอ้ตัวทุกข์มันไม่เห็นใจ

ทุกข์ควรกำหนด เรากำหนดทุกข์กันไม่ได้ เรากำหนดทุกข์กันไม่ได้ เอ็งจะไปละสมุทัยที่ไหน สมุทัยมันอยู่ที่ไหน ละสมุทัยนะ ทุกข์ควรกำหนด สมุทัยควรละ สมุทัยคืออารมณ์ใจ สมุทัยคืออารมณ์ คือความขัดข้องหมองใจ สมุทัยคือตัดหาความทะยานอยาก

ถ้าทุกข์มันเกิดปั๊บ สมุทัยเห็นใหม่ สมุทัยมันขย้าเลย สมุทัยมันให้ผลทันทีใหม่ ใครว่าจะไร สมุทัยมันจะให้ค่าค้นหา ตัณหามันคือความไม่ต้องการให้เกิด กับสิ่งที่ไม่พอใจ สิ่งที่ยากได้ ที่ไม่มีอยากได้ สิ่งที่ไม่มี สิ่งที่ไม่พอใจ จะผลักใส นี่คือตัวสมุทัย

สมุทัยควรละ สมุทัยนี้มันละด้วยอะไร มันละด้วยมรรค พอมรรคญาณมันปัญญา ญาณ สติปัญญามันไล่ทัน ไล่ความคิดนี้ทัน มันละด้วยมรรค พอมรรค กระบวนการของ มรรคมันได้ทำงานของมันแล้วมันเกิดอะไร มันเกิดนิโรธ เกิดความปล่อยวาง

นี่การฆ่ากิเลส รู้ทุกข์ ละสมุทัย แฉงนิโรธ เจริญมรรค ฆ่ากิเลสตรงไหน มันฆ่า กิเลสกระบวนการของมรรคญาณ มันฆ่ากิเลสโดยมรรคญาณในหัวใจ เห็นใหม่ เวลา มรรคนี้ มรรคของฆราวาส นี่โยมประกอบสัมมาอาชีวะ นี่สัมมาอาชีวะ มรรคของ ฆราวาส

มรรคของพระเห็นใหม่ จะเลี้ยงชีพชอบด้วยปติแข่งใจ เข้าขึ้นมา นี่เลี้ยงชีพด้วย ปติแข่ง เคนพิณทบาทนี้เลี้ยงชีพด้วยปติแข่ง นี่เลี้ยงร่างกายนะ

แต่ถ้ามรรคมันเกิดนะ มรรคมันเกิดอย่างที่ว่านี้ รู้ทุกข์ จะรู้ทุกข์ได้ต้องมีเจ้าภาพ ก่อน เจ้าภาพ ! เจ้าภาพ ! คือมีจิตก่อน จิตที่สงบก่อน แต่ไปตัดรากถอนโคน เอาอารมณ์ ดิบๆ อย่างนี้ เอาความรู้เปลือกๆ นี่ เอาเปลือกกล้วยนี้ไปกินกัน เอาเปลือกกล้วย กล้วยกล้วย กล้วยกล้วย กินแต่เปลือก โอ้โฮ..เปลือกหวาน กล้วยหอมนี้หวานมาก หวานมาก

ไอ้คนนั่งคู่มันสังเวชนะ มึงกินเปลือกกล้วยกันอยู่นี่ แล้วมึงบอกกล้วยหวาน กล้วยหวาน เนื้อกล้วยแฉงโยนทิ้งกัน โง่ฉิบหาย ! ก็ปอกเปลือก เขากินกล้วย เขาไม่กิน หรอกเปลือกนี้ เปลือกเขาโยนทิ้ง

นี่ก็เหมือนกัน อู้อู..มันใช้ปัญญาๆ ปัญญามึงอยู่ไหน ปัญญาที่ใช้กันนี้เขาเรียกว่า โลกียปัญญา ปัญญาสัตยชาติญาณ เราเกิดมาเป็นคน มีธาตุ ๔ และขันธ ๕ มนุษย์มีภาษา สื่อสาร สิ่งทีภาษาสื่อสาร มันเป็นสัตยชาติญาณที่เราใช้กันโดยธรรมชาติ แล้วสิ่งนี้ กิเลส มันเอาสิ่งนี้อ้างอิง แล้วมันก็ออกมาเหยื่อโดยสัตยชาติญาณเราเนี่ย กิเลสมันก็ตามมาด้วย

กิเลสของคนนี้มีความชอบมีความไม่ชอบต่างๆ มันก็ออกมาตามสัญชาตญาณนี้แหละ แล้วถ้าเรากำหนดพุทโธ พุทโธเห็นใหม่ เราพยายามกดสัญชาตญาณ กดความเป็นตัวตนของเราให้สงบตัวลง ถ้ามันสงบตัวลง มันก็เกิดสัมมาสมาธิ

เกิดสัมมาสมาธิเห็นใหม่ เกิดสัมมาสมาธิ คำว่าสัมมาสมาธิคือเกิดตัวตน คือเกิดสัญชาตญาณของเรา พอเกิดสัญชาตญาณ มันก็เป็นสากล จิตเป็นหนึ่งเห็นใหม่ พอจิตเป็นหนึ่ง จิตออกจากรู้อย่าง เวทนา จิต ธรรม ถ้าจิตออกจากรู้อย่าง เวทนา จิต ธรรมเห็นใหม่ นี่มันจะไปละสมุทัยตรงนี้ ละสมุทัยตรงนี้ มันเห็นตามข้อเท็จจริงของธรรม มันไม่ใช่เห็นข้อเท็จจริงตามหนังสือ ไม่ใช่เห็นข้อเท็จจริงในความรับรู้ลึกของเรา มันเห็นตามข้อเท็จจริงของธรรม

คำว่าของธรรม มันเป็นปัจจุบันธรรม ไม่ใช่ของพระพุทธเจ้า ไม่ใช่ของใครทั้งสิ้นของจิตดวงนั้นละ ของจิตดวงที่สงบนี้ ของจิตดวงที่เห็นนี้ ของปฏิสนธิวิญญาณนี้ จิตปฏิสนธิที่มันเศร้าหมอง ที่มันส่องใส ที่มันมีสิ่งใดตกผลึกในหัวใจของมันนี้ แล้วถ้ามันสงบ แล้วมันรู้ของมัน มันเห็นของมัน ปัญญามันเกิดของมัน นั่นมันจะไปละสมุทัยตรงนั้นไป

มันต้องมีการ ทุกข์ควรกำหนด สมุทัยควรละ แล้วมันแจ้งด้วยนิโรธ มันแจ้งด้วยมรรคญาณ มรรคญาณที่คนทำเป็น คนรู้เป็น คนทำจริง มันรู้จริงของมันนี้ มันจะเข้าใจว่ามรรคญาณเป็นอย่างไร ใ้หนี่มันพูด กิเลสก็ละด้วยการเบื่อกิเลสก็ไม่ได้มา รู้ทุกข์ ละสมุทัย แจ้งนิโรธ แล้วก็เจริญมรรค นิพพาน ใ้หนี่อภิธรรมไป นกแก้วนกขุนทอง เห็นใหม่

เราพูดบ่อยนะ เวลานกแก้วนกขุนทองนี้ให้กล้วยมันนะ บอก “แม่จ๋า” ให้กล้วยคำหนึ่ง มันก็บอกว่า “แม่จ๋า” มันก็ได้กล้วยคำหนึ่ง ถามนกขุนทองสิว่า มันรู้จักแม่ใหม่ มันว่าคำว่าแม่จ๋าคือกล้วยนะ มันเหมือนกับขอกกล้วยกินนี้ เราก็ให้กล้วยไซ้ใหม่ แม่จ๋าให้รางวัลคือให้กล้วย มันก็เข้าใจว่ากล้วยนั้นคือแม่จ๋า

ใ้หนี่ก็เหมือนกัน รู้ทุกข์ ละสมุทัย แจ้งนิโรธ เจริญมรรค ใ้หนี่นกขุนทองไป ใ้หนี่มันท่องมา ใ้หนี่มันท่องตำรามาแล้วก็เอาตำรานี้มาวิเคราะห์ห้วิจัยให้พวกมันฟัง มันท่องตำรามาแล้วเอาตำรานี้มาแยกแยะด้วยปรัชญา แต่ถ้ามันเป็นรู้จริงนะ นกขุนทองมันกิน

กล้วยมันก็รู้ว่ากล้วย มันจะกินอาหาร มันก็รู้ว่าอาหาร นกขุนทองมันจะรู้ตามข้อเท็จจริงของมันว่าจะอะไรเป็นอะไร

จิตที่มันมีความสงบของใจ จิตที่มันสงบเข้ามา จิตที่มีการกระทำของมันนี่ มันจะทำงานของมัน จิตที่มันไม่เข้าใจอะไรเลย จิตที่มันไม่รู้สิ่งใดๆ เลย มันก็ไปท่องเอา ก็นกแก้วนกขุนทองมันก็กินกล้วยไง มันพูดผิดนะ ถ้าแม่จ๋าก็ได้กินกล้วยนี้ แม่จ๋าก็ได้กินกล้วย มันว่ากล้วยนั้นคือแม่จ๋า กล้วยนั้นชื่อว่าแม่จ๋าไง เพราะแม่จ๋าก็ได้กินทุกที แม่จ๋าก็ได้กินทุกที มันเข้าใจผิดของมัน

นี่ก็เหมือนกัน นี่ชื่อมันบอกถูก นี่ใจอริยสัจ ใจอริยสัจ ทุกข์ สมุทัย นิโรธ มรรคนี้เป็นอริยสัจใจใหม่ ใจ แต่การกระทำละ ข้อเท็จจริงในการที่เป็นอริยสัจเป็นอย่างไร นี่เห็นไหม เวลาปฏิบัติผู้ที่ปฏิบัติไม่ปฏิบัตินี้ เขาวัดกันตรงนี้ไง ถ้าพูดถึงอริยสัจญาณะ การกระทำญาณะ คนนั้นเคยทำเป็น

อย่างรถนี้ รถยนต์จอดอยู่ เราขับรถไม่เป็น ให้เราขึ้นไปขับรถนะ เราก็เก้ๆ กังๆ อยู่ตรงพวงมาลัยนี้ คุณจะเอารถออกอย่างไรวะ ภูเขาออกไม่ได้ไง แต่คนขับรถเป็นนะ เข้าไปบีบ ออกตัวได้เลย รถจะเคลื่อนได้ทันทีเลย ขับออกไปได้เลย

จิต ถ้ามันไม่มีการกระทำ เหมือนคนขับรถไม่เป็น แล้วขึ้นไปนั่งอยู่ในตำแหน่งคนขับรถ แล้วรถนั้นออกไม่ได้ ออกได้มันก็แบบว่านั่งอยู่ในที่ราบชันไง ปล่อยให้มันไหลลงปอนี้ อย่างนั้นนี้ได้ ไหลลงปอนะ เดียวมันลงข้างทาง เพราะว่าภูเขาบังคับไม่ได้

นี่ไม่รู้ว่ามาจากไหนคำถามนี้ แต่มันคงจะเป็นคำเทศน์ของเขานี้ เห็นแล้วมันสังเวช มันสัมพันธ์กันนะนี้ ๓-๔ ข้อนี้ มันสัมพันธ์กันว่า ถ้าคนไม่รู้นี้ มันพูดผิดตั้งแต่ต้นจนจบไง พูดข้อแรกว่า เรื่องปฏิบัติต้องฆ่ากิเลสไม่ฆ่ากิเลสนี้ แล้วการฆ่ากิเลสด้วยความเบื่อนี้ แล้วนี่มัน เห็นไหม เวลาครูบาอาจารย์เราไปฟังเทศน์ที่ท่านจะฟังตรงนี้ ถ้าเป็นข้อเท็จจริงนะ

เวลาคนอธิบาย หลวงตาท่านพูดบ่อย ถ้าคนเป็นนะมันมีหนักมีเบา ตรงไหนควรเน้นต้องเน้น ตรงไหนเบาต้องเบา ธรรมะนี้ไม่ใช่เรียบๆ เหมือนทฤษฎี ทฤษฎีที่พูดนี้มันจะเป็นเหมือนเพลงมีคีย์เดียว ไม่มีหนักไม่มีเบา แต่ถ้าเป็นความจริงจะมีหนักมีเบา แล้ว

หนักเบาที่มันสำคัญจริงๆ ด้วย สำคัญมากเลยว่า มันตรงไหนควรหนัก แล้วมันจะหนัก
อย่างไร

นี่ก็เหมือนกัน การกระทำนี้ ตรงไหนมันจำเป็นอย่างไร จำเป็นแล้วมันเป็น
ประโยชน์ตรงไหน มันเป็นประโยชน์อย่างไร แล้วผลมันจะตอบอย่างไร ถ้าผลมันมีนะ
จะพูดได้ ถ้าผลมันไม่มี เป็นอย่างนี้แหละ แต่ทางโลกฟังแล้วดี

อย่างที่ว่านั่นล่ะ ใครมาหาไอ้หงบนี้โง่โง่โง่เลย มาให้มันค่าทุกวันเลย กูไม่ได้
ค่าใครเลยนะมึง กูค่ากิเลสคนนะมึง กูไม่ได้ค่าคน แต่ถ้าไปเชิดชูกันนี่เขาชอบใจ เนาะ
เอาแค่นี้แหละเนาะ เอวัง